

РЕШЕНИЕ

№ 6609

гр. София, 31.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 10.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Славина Владова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова, като разгледа дело номер **4970** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от АПК във връзка с чл. 215 от ЗУТ.

Производството е образувано е по жалба на [фирма], със седалище в [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу заповед № РД – 18 - 143 от 14.05.2012г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община. С оспорената заповед на основание чл. 57а ал. 3, ал. 6 и ал. 7 във връзка с ал. 1 т. 1 и т. 2 на ЗУТ и във връзка с чл. 57 от ЗУТ се нарежда премахването на рекламен елемент – тип „П.“ двустранен, намиращ се в [населено място], район „П.”, имот на Околовръстен път след [улица]вдясно посока кв. Г..

В жалбата жалбоподателят твърди незаконосъобразност на оспорената заповед, издадена при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и при неправилното приложение на материалния закон и несъответствие с фактическите обстоятелства. На първо място твърди съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като констативният акт е връчен на лице, което не е управител на дружеството, а в оспорената заповед не е достатъчно индивидуализирано пълномощното, с което му се предоставят права, тъй като е посочен само рег. му номер и дата, но не и издалият го нотариус. Освен това твърди, че пълномощното е общо и не дава правомощия на Л. К. да получава констативни актове, с които се установяват нарушения по отношение на жалбоподателя. Твърди освен това, че от оспорената заповед не става ясно кой обект следва да премахне, т.е. че предмета на заповедта не е достатъчно ясно

индивидуализиран, тъй като твърди, че на околоръстния път след [улица]вдясно има два поставени рекламни съоръжения в имоти № 4001 и № 4002. Твърди, че в оспорената заповед не е посочено точно кой следва да премахне, поради което твърди, че същата е с неясен предмет. Най – накрая твърди материална незаконосъобразност на оспорената заповед, тъй като твърди че и двата билборда са поставени със съответни документи, а именно надлежно сключени договори за наем и разрешения за монтаж, както следва № 3 от 21.02.2007г. и № 04 от 21.02.2007г., т.е. че са поставени законно. Твърди и че разпоредбата на § 85 от Наредбата за преместваемите обекти, рекламните, информационни и монументално – декоративни елементи и т.н. не изисква издаването на ново разрешително. Иска оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси и прави възражение за прекомерност на поисканото юристконсултско възнаграждение и иска евентуално да бъде намалено до минимума или въобще да не се присъжда, тъй като за юристконсултската работа се дължи трудово възнаграждение.

Ответникът Директорът на дирекция „Общински строителен контрол” при Столична община, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Твърди, че рекламният елемент е поставен без разрешение за поставяне, поради което е останен незаконно. В тази връзка твърди законосъобразност на оспорената заповед като издадена при правилното приложение на материалния закон и без допуснати нарушения на административно производствените правила. Иска жалбата да бъде отхвърлена. Претендира разноси за юристконсултско възнаграждение.

Жалбоподателят е уведомен за оспорената заповед на 17.04.2013г., видно от отметка на самата заповед. Жалбата е подадена на 30.04.2013г., т.е. в законоустановения 14 дневен срок. Жалбата е подадена от страна – адресат на акта и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което настоящият състав намира, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 37 – ми състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено следното:

От приложената към делото административна преписка и събраните доказателства от фактическа страна се установява следното:

С договор за наем от 11.07.2006г., вписан в книгите за вписване на службата по вписванията сключен между жалбоподателя в това производство и Е. за подпомагане на българския манастир „Св. В. Г. З.”, жалбоподателят е получил право временно и възмездно да ползва два имота, находящи се в [населено място], околоръстен път, [улица]и представляващи имоти № 004002 и № 004001, м. „Стария мост” по решение на ПК – П.. Със споразумение от 16.02.2007г. между жалбоподателя в това производство и Е., последната като наемодател е дала съгласие жалбоподателят да изгради в двата наети имоти два броя рекламни съоръжения – рекламни табла по конструктивен чертеж на [фирма]. По делото са представени две схеми за монтаж на рекламни съоръжения, както и две разрешения за монтаж на рекламни съоръжения съответно № 03 от 21.02.2007г. и № 04 от 21.02.2007г., с които е разрешено да бъдат монтирани рекламни съоръжения в имот № 4001 и № 4002.

С констативен акт № СО – ДОСК – 2012 – 321Б на служителни на Дирекция „Контрол по строителството” пир СО е установено, че в имот находящ се в [населено място], околоръстен път след [улица]вдясно, кв. Г., е поставен рекламен елемент – тип „П.” без сключен договор за наем и без издадено съответно разрешение за

поставяне. Този акт е връчен на Л. К. с посочено пълномощно със съответен номер.

Въз основа на горното е издадена и оспорената в настоящото производство заповед, с която е наредено премахването на обекта, собственост на жалбоподателя. Въз основа на събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че разгледана по същество жалбата е основателна.

Във връзка със задължението на съда на основание чл. 168 ал. 1 от АПК да направи пълна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на основанията по чл. 146 от АПК, настоящият състав установи, че той е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно § II, т. 2 представена по делото заповед № РД – 09 – 178 от 19.03.2012г. на Кмета на СО и в изискуемата от закона форма, но при допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. Оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материално правните разпоредби.

На първо място неоснователно е възражението на жалбоподателя за допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, тъй като констативният акт не е връчен на лице, което има правомощие да го приеме и тъй като не е достатъчно индивидуализирано пълномощното, с което той се е легитимирал. На първо място настоящият състав намира, че посочването на номера и датата на пълномощното е достатъчно за индивидуализирането му. На второ място дори да се приеме, че пълномощното не дава правомощие на лицето да получи констативния акт, то това не е нарушение от категорията на съществените, тъй като възраженията, които жалбоподателят може да направи срещу акт, за което е предвидено и уведомяването, могат да бъдат направени и в съдебното административно производство, а именно три дневният срок за възражение не е преклузивен и с изтичането му не се пречатства възможността на лицето да се защити, при която хипотези бихме имали нарушение от категорията на съществените. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че при издаване на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и възражението на жалбоподателя в тази връзка е неоснователно.

На второ място основателно е възражението на жалбоподателя за това, че предмета на оспорената заповед не е достатъчно ясно индивидуализиран, поради което същата не може да бъде изпълнена. Това е така, тъй като видно от представените по делото доказателства жалбоподателят има две идентични съоръжения като това предмет на оспорената заповед, като двете се намират в два съседни имота, а именно имот № 004001 и в имот № 004002, като и двата имота се намират на Околовръстен път, след [улица], вдясно с посока кв. Г., като за така посочените две съоръжения тип „П.“ са издадени и две разрешения за монтаж, съответно разрешение № 3 от 21.02.2007г. и разрешение № 4 от 21.02.2007г. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че от оспорената заповед не става ясно точно кое точно рекламно съоръжение следва да се премахне дали това намиращо се в имот № 004001 или това в имот № 004002. Във връзка с изложеното настоящият състав намира, че предмета на оспорената заповед, изразен в диспозитива ѝ, не е достатъчно индивидуализиран, за да може да бъде еднозначно изпълнен. Това е съществено нарушение, което води до незаконосъобразно на оспорената заповед.

На трето място обаче настоящият състав намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че оспорената заповед е издадена в противоречие с материално правните разпоредби на закона. Между страните не се спори, че рекламният емелент –

рекламно съоръжение тип „П.“ – е поставен върху частен имот (макар и неясно точно кой дали имот № 004001 или № 004002 собственост на Е. за подпомагане на Българския манастир „Св. В. Г. З.“), въз основа на сключен договор за наем, схема за поставяне и валидно издадено разрешение за монтаж. Съгласно разпоредбата на § 87 от Наредба за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община „Всички издадени до приемане на настоящата наредба безсрочни разрешения за поставяне, както и разрешения за строеж и разрешения за монтаж, на преместваеми обекти се считат за издадени за максимално допустимия срок по Наредбата за преместваемите обекти за рекламните, информационни и монументално-декоративни елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, смятано от датата на приемане на настоящата наредба, а тези за рекламни и информационни елементи върху имоти, които не са общинска собственост - за срок от дванадесет месеца, смятано от датата на приемане на настоящата наредба“. Видно от цитирания текст издадените безсрочни разрешения за монтаж, от която категория е издаденото на жалбоподателя разрешение за монтаж за рекламен елемент – тип „П.“, върху имот, който не е общински, се считат издадени за срок от 12 месеца, считано от датата на приемането на Наредбата, а именно от 20.12.2007г. Видно от събраните по делото доказателства този даден допълнителен срок от 12 месеца от приемането на наредбата за действие на разрешението за монтаж на рекламния елемент на жалбоподателя е изтекъл на 20.12.2008г. След като след тази дата той не си е извадил ново разрешение за поставяне, то рекламният елемент е поставен без изискуемото се разрешение за поставяне и съответно в тази връзка оспорената заповед е издадена при правилното приложение на материалния закон. Предвид обаче посоченото по – горе, че предмета на оспорената заповед не е индивидуализиран в достатъчна степен, тъй като на описания адрес се намират две рекламни съоръжения със същото описание, собственост на жалбоподателя, настоящият състав намира, че оспорената заповед е незаконосъобразно, поради липсата на предмет и яснота относно кое рекламно съоръжение се отнася и съответно трябва да бъде изпълнена.

Воден от горното настоящият състав счита, че оспорената заповед е издадена при правилното прилагане на материалноправните разпоредби на закона, но при допуснато съществено нарушение на административно производствените правила и липса на ясен предмет (диспозитив), поради което се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

Във връзка с изхода на спора съдът намира за неоснователно искането на ответника за присъждане на разноси, поради и което същото не следва да бъде уважено, а искането на жалбоподателя в тази връзка за основателно във връзка с чл. 143 ал. 1 от АПК.

Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РД – 18 - 143 от 14.05.2012г., издадена от директора на дирекция „Общински строителен контрол“ при Столична община. С оспорената заповед на основание чл. 57а ал. 3, ал. 6 и ал. 7 във връзка с ал. 1 т. 1 и т. 2 на ЗУТ и във връзка с

чл. 57 от ЗУТ се нарежда премахването на рекламен елемент – тип „П.“ двустранен, намиращ се в [населено място], район „П.“, имот на Околовръстен път след [улица]вдясно посока кв. Г..

ОСЪЖДА Столична община да заплати на [фирма], със седалище в [населено място] сума в размер на 200 (двеста) лева, представляваща разноски за тази инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: